

Два кругі на трактары

Мінск яшчэ спаў, ~~калі мы~~ — старшыня Саўнаркома БССР Мікалай Майвеевіч Галадзед, яго памочнік Іван Сямёнавіч Бурдыка і я, ка-

рэспандэнт «Звязды», праехалі на «Б'юіку» па Савецкай і пачалі спускацца да Эльвода. Абмінулі амаль пусты трамвай. Кандуктар вагона глядзела ў акно і памахала нам рукой. Пасля нядаўняй вялікай паводкі на берагах Свіслачы яшчэ там-сям віднеліся нанесеныя вадой то нейкая недарэчная бочка, то бервяно, то корч.

На Эльвод спяшаўся маленькі паравозік. Па вузкакалейцы, што была пракладзена ўсцяж Савецкай, ён цягнуў вагончыкі з торфам.

— Хутка ўжо мы знімем гэты транспарт, — сказаў Мікалай Мацвеевіч. — Сорамна, што ледзь не да самага цэнтра стаіць грукае «кукушка».

І вось мы за горадам. На ўсходзе разгаралася зара. Ноччу прайшоў цёплы дождж, абмыў дарогу, дрэвы. Там-сям у нізінах белай пенай закіпела чаромха. Сустрэкаліся бярозкі, што стаялі ў зялёным веснавым убранні.

— Будзе прыгожы дзень, — сказаў Галадзед. — Сёлетняя вясна радуе хлебаробаў — цёплая і дружная.

Нашу машыну кідала на калдобінах. Мы трымалі кірунак на Вушачы — Полацк. Яшчэ не было ні асфальта, ні бруку. Ехалі па прасёлачных дарогах. Галадзед пазіраў на палі, вачыма нечага шукаў.

— Нешта позна спяць нашы трактарысты,— нарэшыце сказаў ён.

— Яшчэ вельмі рана, Мікалай Мацвеевіч,— азваўся Бурдыка.— Не ўсе ж так рана ўстаюць, як мы.

— Спаць у такую пару грэх,— адказаў Галадзед.— Зараз сама працаваць у ахвотку.

Падумалася мне, што дзіцячыя гады, юнацтва, якое правёў Мікалай Мацвеевіч у цяжкай працы, пакінулі след на ўсё жыццё. З матчыным малаком ён успрымаў мудрасць старога свету: «Хто рана ўстае, таму бог дае». Так вучылі яго, пастуха дэма, каб не прасыпаў і раненька выганяў кулацкіх бароў, бо інакш дачасна могуць разліць, пакінуць без кавалка хлеба на зіду. Так гаварылі ягоныя гаспадары, на якіх ён працаваў. І як рана ні ўзнімаўся Міколка, бог не асабліва быў да яго шчодры. Сваю міласць пасылаў не пастуху, а гаспадарам.

З поўным тэкстам дакумента можна
азнаёміцца ў бібліятэцы